

Sv. Alberta draudzes ziņas

2025. gada oktobris * Nr.160

Miers un labums!

Oktobris ir īpašs laiks, kad mēs svinam Svētā Franciska no Asīzes, diakona, Trīs ordeņu dibinātāja, svētkus (4. oktobris). Kad Baznīca runā par svētajiem, kad tā vēlas mums tos parādīt, tā nekoncentrējas uz to, cik drosmīgi un varonīgi viņi bija, bet vēlas mums parādīt viņu ticību. Svētajā no Asīzes mēs varam apbrīnot viņa absolūto pieķeršanos Kristum un dzīvi, kurā viņš sludināja Evaņģēliju visām radībām. Francisks atjaunoja trīs baznīcas: San Damiano, nelielu Sv. Pētera baznīcu un Porcjunkulu. Lai tas mums ir iedvesma uzņemties atbildību arī par šo vietējo kopienu, kopienu pie Svētā Alberta baznīcas. Mēs zinām testamentu, ko Jēzus Kristus mums atstājis uz krusta, kur Jānim tika uzticēta Māte, tas ir, Baznīca, kuras tēls ir Marija. Pirms Jānis uzņems Mariju pie sevis, vispirms viņš pats tiks uzticēts Marijai. „Sieva, lūk, tavs dēls.” Tikai pēc tam: „Dēls, lūk, tava Māte” (sal. Jņ 19, 25-27). Kristus uzticēja mūs Baznīcai, uzticēja mūs Mātei. Lai šis mēnesis mums ir arī laiks, kad pieķerties Dieva Mātes sirdij, īpaši lūgšanā ar rožukroni. Šīs lūgšanas laikā klusumā

sirdī mēs varam pārdomāt Marijas un Jēzus dzīves noslēpumus, lai, iekšēji attīrīti, iekšēji apgaismoti un Svētā Gara uguns aizdedzināti, mēs varētu sekot Jēzus Kristus pēdās.

br. Boris

Pāvests: būsīm mīlestības un miera liecinieki

21. septembrī, pāvests Leons XIV vadīja Euharistijas svinības mazajā Svētās Annas baznīcā, kas atrodas pie ieejas Vatikānā. Viņš kopā ar visu Baznīcu lūdzās, lai valstu vadītāji būtu brīvi no kārdinājuma izmantot bagātību pret cilvēci un nepārvērstu to par ieročiem, kas iznīcina tautas.

Svētās Annas baznīca -16. gadsimta kulta vieta - kopš 1929. gada ir augustīniešu pastorālajā aprūpē. Pēdējo 100 gadu laikā tā ir uzņēmusi daudzus pāvestus. 1931. gada 7. februārī Pijš XI piedalījās baznīcas jauno ērģeļu pasvētīšanas ceremonijā. Jānis XXIII to apmeklēja 1961. gada 20. janvārī. Pāvils VI tur 1970. gada 29. maijā svinēja savas priesterības 50. gadadienu. Jānis Pāvils II 1978. gada 10. decembrī Mises sprediķī nosauca to par "savu draudzi". 2006. gada 5. februārī Svētās Annas baznīcā dievkalpojumu vadīja Benedikts XVI un 2013. gada 17. martā – pāvests Francisks.

Pēc Laterāna paktu parakstīšanas 1929. gada 30. maijā Pijš XI ar apustulisko konstitūciju *Ex Lateranensi pacto* izveidoja Svētās Annas draudzi un tās pastorālo aprūpi uzticēja Svētā Augustīna ordeņa mūkiem. Draudzes pirmais prāvests bija Agostino Ruelli, kurš tika iecelts 1929. gada 7. augustā. Pašreizējais prāvests ir augustīniešu tēvs Mario Millardi. Uzrunājot sapulcējušos ticīgos, pāvests Leons XIV puda prieku par iespēju svinēt Euharistiju Svētās Annas baznīcā. Viņš apsveica arī augustīniešus, īpaši draudzes prāvestu un Svētā Augustīna ordeņa jauno ģenerālprioru, kā arī priesteri Džoelu Skjavellu, kurš nesen sasniedza “cienājamo

103 gadu vecumu". Viņš bija šīs draudzes prāvests no 1991. līdz 2006. gadam

Leons XIV uzsvēra, ka šī senā baznīca atrodas īpašā vietā, tā sakot, "uz robežas", jo katru dienu gar Svētās Annas baznīcu plūst ļaužu straume, visi, kas ienāk un iziet no Vatikāna pilsētas. Daži ierodas darba dēļ, citi kā viesi vai svētceļnieki, daži steidzīgi, citi ar satraukumu vai dziļu mieru. Pāvests uzsvēra, ka dievnama durvis ir atvērtas lūgšanai, uzklausīšanai un mīlestībai!

Uzrunas turpinājumā pāvests skaidroja, ka Evaņģēlijs mūs mudina rūpīgi izvērtēt savu saikni ar Kungu un savstarpējās attiecības. Jēzus izvirza skaidru izvēli starp Dievu un bagātību, liekot katram ieņemt skaidru un konsekventu nostāju. "Neviens kalps nevar kalpot diviem kungiem", "jūs nevarat kalpot Dievam un mamonai" (*Lk 16,13*). Tā nav nejauša izvēle, ne arī tāda, ko laika gaitā var pārskatīt atkarībā no situācijas. Mums ir jāizlemj par patiesu dzīvesveidu, jāizvēlas, kur likt savu sirdi, jānoskaidro, ko mēs patiesi mīlam, kam mēs kalpojam un kas patiesi ir mūsu labums.

Kungs zina, ka mēs esam nabagi, ka mūsu dzīve ir pilna ar vajadzībām. Kopš dzimšanas mums ir vajadzīga aprūpe un mīlestība, mājas, ēdiens, apģērbs. Dzīšanās pēc bagātības mūsu sirdīs var aizstāt Dievu, ja uzskatām, ka tikai tā mūs glābs, kā domā negodīgais pārvaldnieks no līdzības (sal. *Lk 16, 3-7*). Kārdinājums ir domāt, ka bez Dieva mēs varētu

dzīvot labi, bet bez bagātībām mēs būtu nelaimīgi un nomocīti ar tūkstošiem vajadzību. Saskaroties ar grūtībām, mēs jūtamies apdraudēti, bet tā vietā, lai pazemīgi lūgtu palīdzību un dalītos ar citiem, mēs sākam aprēķināt, krāt, kļūstam aizdomīgi un neuzticīgi pret citiem.

Šādas domas pārvērš mūsu tuvāko par konkurentu, sāncensi vai par kādu, ko var izmantot. Kā brīdina pravietis Amoss, tie, kas vēlas pārvērst bagātību par varas instrumentu, alkst "nopirkt nabagus par naudu" (*Am* 8,6), izmantojot viņu nabadzību. Dievs piešķir radības labumus ikvienam. Tādējādi mūsu kā radību vajadzības liecina par apsolījumu un saikni, par kuru Kungs pats rūpējas. Psalmists apraksta šo gādīgo stilu: Dievs "skatās uz debesīm un zemi"; Viņš "paceļ nabagus no pīšļiem" (*Ps* 113,6-7). Tā labais Tēvs rīkojas vienmēr un pret visiem: ne tikai pret tiem, kas ir nabagi zemes labumos, bet arī pret garīgo un morālo postu, kas piemeklē gan varenos, gan vājos, gan nabagos, gan bagātos.

Kunga vārds nenostāda cilvēkus vienu pret otru konkurējošās šķīrās, bet gan mudina ikvienu uz iekšēju revolūciju, uz atgriešanos, kas sākas sirdī. Tad mūsu rokas būs atvērtas, lai dotu, nevis ņemtu. Tad mūsu prāti būs atvērti, lai plānotu labāku sabiedrību, nevis meklētu izdevīgus darījumus par viszemāko cenu. Kā raksta svētais Pāvils: "Vispirms es uzaicinu tevi lūgt Dievu, pielūgt Viņu, aizlūgt un pateikties Viņam par visiem cilvēkiem: ķēniņiem un visiem varas nesējiem" (*1 Tim* 2,1).

Šodien Baznīca īpaši lūdzas, lai valstu vadītāji tiktu atbrīvoti no kārdinājuma izmantot bagātību pret cilvēci, pārveidojot to par ieročiem, kas iznīcina tautas, un monopoliem, kas pazemo strādniekus. Tie, kas kalpo Dievam, kļūst brīvi no bagātības, bet tie, kas kalpo bagātībai, paliek tās vergi! Tie, kas meklē taisnīgumu, pārvērš bagātību par kopējo labumu, bet tie, kas meklē varu, pārvērš kopējo labumu par savas alkatības laupījumu.

Svētie Raksti izgaismo šo pieķeršanos materiālajām lietām, kas mulsina mūsu sirdis un sagroza mūsu nākotni.

Dārgie draugi, es pateicos jums par sadarbību dažādos veidos, lai uzturētu dzīvu šīs draudzes kopienu un veiktu dāsnu apustulātu. Es aicinu jūs neatlaidīgi turpināt stiprināt cerību laikā, kad nopietni apdraud karš.

Veselas tautas šodien cieš no vardarbības un vēl jo vairāk no nekaunīgas vienaldzības, kas tās atstāj posta liktenī. Saskaroties ar šīm traģēdijām, mēs nevēlamies būt pakļāvīgi, bet gan ar saviem vārdiem un darbiem sludināt, ka Jēzus ir pasaules Glābējs, Tas, kurš mūs atbrīvo no visa ļaunā. Lai Viņa Gars pārveido mūsu sirdis, lai, baroti ar Euharistiju, Baznīcas augstāko dārgumu, mēs varētu kļūt par žēlsirdības un miera lieciniekiem, - teica pāvests.

Silvija Krivteža

Pāvests: būsim mīlestības un miera liecinieki - Vatican News

PĀVESTA FRANCISKA ENCIKLIKA
DILEXIT NOS
PAR JĒZUS KRISTUS SIRDĒS
CILVĒCISKO UN DIEVIŠĶO MĪLESTĪBU

II

MĪLESTĪBAS ŽESTI UN VĀRDI

32. Kristus Sirds, kas simbolizē Viņa personisko centru, no kura izplūst Viņa mīlestība uz mums, ir pirmās vēsts dzīvais kodols. Tur ir mūsu ticības sākotne, avots, kas uztur dzīvu kristīgo pārliecību.

Žesti, kas atspoguļo sirdi

33. Veidu, kā Kristus mūs mīl, Viņš nevēlējās mums pārāk skaidrot. Viņš to parādīja ar saviem žestiem, savu darbību. Vērojot Viņu darbojamies, varam atklāt, kā Viņš izturas pret katru no mums, pat ja mums ir grūtības to uztvert. Tāpēc ielūkosimies tur, kur mūsu ticība var Viņu atpazīt – Evaņģēlijā.

34. Evaņģēlijā teikts, ka “Viņš nāca pie savējiem” (Jņ 1:11). Viņējie esam mēs, jo Viņš neizturas pret mums kā pret svešiniekiem. Viņš uzsk-

ta mūs par sev piederošiem, sargā mūs un rūpējas par mums ar gādību un pieķeršanos. Viņš izturas pret mums kā pret savējiem. Ne jau tādā nozīmē, ka mēs būtu Viņa vergi. Viņš pats to noliedz: “Eš jūs vairs nesaucu par kalpiem” (*Jņ 15:15*). Tas, ko Viņš piedāvā, ir draugu savstarpējā piederība. Viņš ir atnācis, pārvarējis jebku-

ru distancēšanos, kļuvis mums tik tuvs kā visvienkāršākās un ikdienišķākās mūsu esības lietas. Tiešām, Viņa otrais vārds ir “Emanuēls” un tas nozīmē “Dievs ar mums”, mūsu dzīvei tuvs Dievs, kas dzīvo starp mums. Dieva Dēls iemiesojās un “sevi iztukšoja, pieņēmis kalpa veidu” (*Fļp 2:7*).

35. Tas ir acīmredzami, ja ieskatāmies Viņa rīcībā. Viņš vienmēr meklē, ir tuvumā, ir gatavs satikties. Mēs apceram, kā Viņš apstājas, lai parunātos ar samarieti pie akas, kur viņa atnāk pēc ūdens (*sal. Jņ 4:5-7*). Mēs redzam, kā Viņš dziļā naktī satiek Nikodēmu, kuram bija bail, ka kāds viņu pamanīs kopā ar Jēzu (*sal. Jņ 3:1-2*). Mēs apbrīnojam Viņu, kad Viņš nekaunas ļaut prostitūtai mazgāt Viņam kājas (*sal. Lk 7:36-50*), aci pret aci saka laulības pārkāpējai sievietei: “Es tevi nenotiesāju” (*sal. Jņ 8:11*) un nostājas pret savu mācekļu vienaldzību, ar mīlestību sakot aklajam ceļmalā: “Ko tu gribi, lai Es tev daru?” (*Mk 10:51*). Kristus parāda, ka Dievs ir tuvība, līdzjūtība un maigums.

36. Dziedinot cilvēkus, Viņš vēlējās tuvoties tiem: “Jēzus, roku izstiepis, pieskārās viņam” (*Mt 8:3*), “Viņš pieskārās viņu acīm” (*Mt 9:29*). Viņš pat apstājas, lai dziedinātu slimos pats ar savām siekalām (*sal. Mk 7:33*), kā to darītu māte – lai tie neuztvertu Viņu kā tādu, kam viņu dzīve ir sveša. Jo Kungs “pārvalda šo skaisto mīļuma zinātni. Dieva maigums:

Viņš nemīl mūs vārdos, Viņš tuvojas un savā tuvumā dāvā mums mīlestību ar visu iespējamo maigumu.”²⁷

37. Mums ir grūti kādam uzticēties, jo esam tik daudzo melu, agresijas un vilšanos ievainoti, tāpēc Viņš čukst mums ausī: “Esi drošs, dēls” (*Mt* 9:2), “Esi droša, meita” (*Mt* 9:22). Viņš aicina mūs pārvarēt bailes un apzināties, ka kopā ar Viņu mums nav, ko zaudēt. Pēteri, kurš neticēja, “roku izstiepis, Jēzus satvēra un viņam sacīja: “[...] Kādēļ tu šaubījies?”” (*Mt* 14:31). Nebaidies. Ļauj Viņam pienākt tuvu tev un apsēsties tev blakus. Mēs varam šaubīties par daudziem, bet ne par Viņu. Un neapstājies savu grēku dēļ. Atceries, ka daudzi grēcinieki “sēdēja līdz ar Jēzu [...] pie galda” (*Mt* 9:10) un Viņš nebija šokēts ne par vienu no tiem. Reliģiskā elite uztraucās, tās acīs Viņš bija “izēdājs un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs” (*Mt* 11:19). Kad farizeji kritizēja šo Viņa tuvību ar cilvēkiem, kuri tika uzskatīti par nevērtīgiem vai grēcīgiem, Jēzus tiem teica: “Es gribu žēlsirdību, ne upuri” (*Mt* 9:13).

38. Šis pats Jēzus šodien gaida, ka tu dosi Viņam iespēju apgaismot tavu eksistenci, piecelt tevi, piepildīt tevi ar Viņa spēku. Tiešām, pirms nomirt, Viņš teica saviem mācekļiem: “Es neatstāšu jūs bāreņus, Es nākšu pie jums. Vēl mazliet, un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet” (*Jh* 14:18-19). Viņš vienmēr atrod veidu, kā atklāt sevi tavā dzīvē, lai tu varētu Viņu satikt.

Skatiens

39. Evaņģēlijs stāsta, kā pie Jēzus atnāca kāds bagāts cilvēks, kurš bija ideālu pilns, bet nespēja izmainīt savu dzīvi. Tad “Jēzus viņu uzlūkoja” (*Mk* 10:21). Vai vari iztēloties šo brīdi, to, kā

šī cilvēka acis sastapās ar Jēzus skatienu? Ja Viņš tevi sauc, aicina uz kādu misiju, tad vispirms tevi uzlūko, izpēta tavas būtības dziļumus, uztver un iepazīst visu, kas ir tevī, pievērš tev savu skatienu:

“Staigādams gar Ga-

lilejas jūru, Jēzus ieraudzīja divus brāļus [...].No turienes tālāk iedams, Viņš ieraudzīja citus divus brāļus” (*Mt 4:18, 21*).

40. Daudzi Evaņģēlija teksti rāda mums Jēzu, kurš velta visu savu uzmanību cilvēkiem, viņu rūpēm, viņu ciešanām. Piemēram: “Redzēdams ļaužu pūli, Viņš iežēlojās par tiem, jo tie bija novārguši un pamesti” (*Mt 9:36*). Kad mums liekas, ka visi mūs ignorē, ka nevienu neinteresē, kas ar mums notiek, ka nevienam neesam svarīgi, Viņa uzmanība ir pievērsta mums. To Viņš parādīja arī Natanaēlam, kurš bija stāvējis viens un domās nogrimis: “Pirms Filips tevi sauca, Es redzēju tevi zem vīģes koka” (*Jņ 1:48*).

41. Tieši tāpēc, ka Viņš ir tik ieinteresēts mūsos, Viņš spēj pamanīt katru tavu labo nodomu, katru labo darbiņu, ko tu paveic. Evaņģēlijs vēsta, ka “Viņš redzēja kādu nabadzīgu atraitni, kas iemeta tur [tempļa ziedojumu traukā] divas nieka artavas” (*Lk 21:2*) un uzreiz pievērsa tam savu apustuļu uzmanību. Jēzus priecājas par labo, ko ierauga mūsos. Kad centurions Viņu lūdza pilnīgā palāvībā, “to dzirdēdams, Jēzus izbrīnījās” (*Mt 8:10*). Cik jauki ir zināt, ka, pat ja citi ignorē mūsu labos nodomus un pozitīvos darbus, ko varam paveikt, tad Jēzum tie nepaliek nepamanīti, Viņš par tiem priecājas!

42. Kā cilvēks Viņš to ir mācījies no Marijas, savas Mātes. Viņa, kas visu rūpīgi pārdomāja un “paglabāja [...] savā sirdī” (*Lk 2:19, 51*), kopā ar svēto Jāzepu jau no agras bērnības mācīja Viņu būt vērīgam.

Vārdi

43. Kaut arī Svētajos Rakstos Viņa Vārds mums vienmēr ir dzīvs un aktuāls, reizēm Jēzus mūs uzrunā arī iekšēji un sauc mūs, lai aizvestu mūs vislabākajā vietā. Un šī vislabākā vieta ir Viņa Sirds. Viņš sauc mūs ienākt tur, kur varam atgūt spēkus un mieru: “Nāciet pie Manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas, un Es jūs atvieglināšu” (*Mt 11:28*). Tāpēc Viņš aicināja savus mācekļus: “Pālieciet Manī” (*Jņ 15:4*).

44. Jēzus teiktie vārdi rāda, ka Viņa svētums neizslēdza jūtas. Dažreiz tie izteica dedzīgu mīlestību, kas cieš par mums, jūt aizkustinājumu, skumst un nonāk līdz pat asarām. Ir acīmredzami, ka Viņš nepaliek vienaldzīgs pret cilvēku ikdienišķajām raizēm un grūtībām, kā nogurums vai bads: “Man ļoti žēl šo ļaužu, [...] tiem nav ko ēst. [...] Viņi ceļā novārgs, jo daži ir nākuši no tālienes” (*Mk 8:2-3*).

45. Evaņģēlijs neslēpj Jēzus jūtas pret Jeruzalemi, mīlēto pilsētu: “Kad Viņš pienāca tuvāk pilsētai, uzlūkojis to, Viņš sāka raudāt” (*Lk 19:41*) un izteica savu lielāko vēlēšanos: “Ak, kaut tu šodien būtu sapratusi, kas nes tev mieru” (*Lk 19:42*). Evaņģēlisti, kaut arī citreiz apraksta Viņu kā varenu un slavas pilnu, nevairās parādīt arī Viņa emocijas, sastopoties ar draugu nāvi un ciešanām. Pirms pastāstīt, ka pie Lācara kapa “Jēzus raudāja” (*Jņ 11:35*), Evaņģēlijs pakavējas pie tā, ka “Jēzus mīlēja Martu, tās māsu un Lācaru” (*Jņ 11:5*) un ka, redzot raudam Mariju un tos, kas bija ar viņu, “garā aizgrābts, noskuma” (*Jņ 11:33*). Šis stāstījums neatstāj ne mazākās šaubas par to, ka tās bija patiesas, dziļa saviļņojuma izsauktas raudas. Beidzot, nav gribēts slēpt Jēzus bailes Viņa paša varmācīgās nāves priekšā, nāves no to rokām, kurus Viņš tik ļoti bija mīlējis: “Viņu pārņēma šausmas un izbailes” (*Mk 14:33*), līdz pat vārdiem “Mana dvēsele ir satriekta līdz nāvei” (*Mk 14:34*). Šis iekšējais satraukums pilnā spēkā izpaužas Krustāsistā kliedzienā: “Mans Dievs, Mans Dievs, kādēļ Tu Mani esi atstājis?” (*Mk 15:34*).

46. Tas viss, pavirši skatoties, varētu likties tikai reliģisks romantisms. Tomēr tā ir ļoti svarīga un izšķiroša lieta, kas savu vispilnīgāko izpausmi rod krustā piesistajā Kristū. Tas ir visizteismīgākais mīlestības vārds. Tā nav tukša čaula, nav tikai sentiments vai garīga bēgšana. Tā ir mīlestība.

Tieši tāpēc svētais Pāvils, meklējot īstos vārdus, lai izskaidrotu savu attieksmi pret Kristu, teica: “Mani ir mīlējis un atdevis sevi par mani” (*Gal* 2:20). Tā bija viņa visdziļākā pārliecība: zināt, ka ir mīlēts. Kristus upuris pie krusta viņu pakļāva, bet tam bija jēga tikai tāpēc, ka bija vēl kaut kas lielāks par šo upuri: “Mani ir mīlējis”. Kad daudzi meklē glābšanu, labklājību un drošību dažādos reliģiskos piedāvājumos, Pāvils, Svētā Gara skarts, spēja skatīties tālāk un apbrīnot vislielāko un būtiskāko: “Mani ir mīlējis”.

47. Kad esam apcerējuši Kristu, pārdomājot, ko Viņa žesti un vārdi ļauj uzzināt par Viņa Sirdi, pievērsīsimies tam, ko par Kunga Sirds svēto noslēpumu domā Baznīca.

²⁷ Pāvests Francisks, *Rīta mises homīlija Svētās Martas namā*, 2013. gada 7. jūnijs: *L'Osservatore Romano*, 2013. gada 8. jūnijs, 8.

*tekstu tulkoja Ēvalds Ikaunieks;
turpinājums sekos*

Draudzes aktivitātes

Mūsu draudzē 5.oktobrī pl. 19.00 (pēc sv. Mises) tiks izpildītas VESPERES MARIJAS BEZVAINĪGAJAI SIRDIJ. Visi sirsnīgi aicināti!

Ražas svētki mūsu draudzē būs 11. un 12. oktobrī.

11. oktobrī pēc rīta Sv. Mises aicinām uz TALKU ;

12. oktobrī plkst. 11.00 Pateicības Sv. Mise,

plkst. 12.00 kopabūšana, mielošanās ar ķirbju zupu baznīcas dārzā

Liturgiskais kalendārs

1. oktobris, trešdiena – Sv. Terēze no Bērna Jēzus, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

2. oktobris, ceturtdiena – Sv. Sargenģeļi, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

4. oktobris, sestdiena – sv. Francisks no Asīzes (franciskāņu ordenim - lielie svētki).

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 17.00 (svētdienas sv. Mise).

7. oktobris, otrdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas, Rožukroņa kralienes, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

15. oktobris, trešdiena – Sv. Terēze no Avilas, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

17. oktobris, piektdiena – Sv. Ignats no Antiohijas, bīskaps un mocekļis, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

18. oktobris, sestdiena – sv. evaņģēlists Lūkass, svētki.

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 17.00 (svētdienas sv. Mise).

19. oktobris – svētdiena, kas veltīta misijām.

25. oktobris, ceturtdiena – SAVAS BAZNĪCAS KONSEKRĒŠANAS GADIENAS svinības. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

28. oktobris, otrdiena – sv. apustuļi Sīmanis un Jūda, svētki.

Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

Rožukroņa lūgšana

Oktobra mēnesī Rožukroni mūsu baznīcā kopīgi lūgsimies pēc vakara Sv. Mises no **pirmdienas līdz piektdienai.**

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00

18:00

Sestdienās:

8:00

17:00

Svētdienās:

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**